



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobců: **a) B. B., b) D. D., a c) nezl. U. B.,** žalobkyně c) zastoupena zákonnou zástupkyní D. D., zastoupení JUDr. Zdeňkem Navrátilem, advokátem Společné advokátní kanceláře Pelíšek, Navrátil a partneři, v. o. s. se sídlem Brno, Bašty 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra,** se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě č. j. 24 Az 507/2004 - 33 ze dne 5. 1. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnosti ve věcech vedených u Nejvyššího správního soudu pod spisovými značkami 3 Azs 122/2005, 3 Azs 123/2005, 3 Azs 124/2005 **se spojují** ke společnému projednání. Vůdčí věci **se určuje** věc vedená pod spisovou značkou 3 Azs 122/2005.
- II.** Kasační stížnosti **se zamítají.**
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasačních stížnostech.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanými kasačními stížnostmi totožného znění napadají žalobci (dále též stěžovatelé) v záhlaví citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě, kterým byly zamítnuty jejich žaloby proti rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-2310/VL-10-04-2004, ze dne 28. 7. 2004, OAM-2311/VL-10-04-2004, ze dne 26. 7. 2004 a č. j. OAM-2312/VL-10-04-2004, ze dne 27. 7. 2004. Rozhodnutími správního orgánu nebyl stěžovatelům udělen azyl v České republice z důvodu nesplnění podmínek uvedených v ustanoveních § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Žalovaný zároveň ve výroku rozhodnutí rozhodl, že se na stěžovatele nevztahuje překážka vycestování

ve smyslu § 91 zákona o azylu. Krajský soud V Ostravě se ztotožnil se závěrem žalovaného, že důvody žádosti o azyl stěžovateli uváděné nelze považovat za azylově relevantní a tedy podřaditelné ust. § 12 zákona o azylu, ani za natolik závažné a naléhavé, aby bez přistoupení dalších okolností mohly být vnímány jako zvláštního zřetele hodné ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu. Krajský soud rovněž neshledal jakékoli důvody, pro které by v daném případě mohla být dána překážka vycestování ve smyslu ust. § 91 zákona o azylu. Z odůvodnění napadeného rozsudku nakonec vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Nic ze správního spisu naopak nenaznačuje, že by se žalovaný nezabýval věcí žalobců odpovědně a svědomitě, ani námitka týkající se nedodržení procesních předpisů žalovaným proto není důvodná.

Stěžovatelé napadají rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Soud především nesprávně posoudil splnění podmínek pro udělení azylu stěžovatelům z důvodů vymezených v ustanovení § 12 zákona o azylu. Bývalý manžel stěžovatelky b), který dlouhodobě a systematicky fyzicky napadal rodinu stěžovatelů, patří k sociální skupině, která je díky svému ekonomickému a s ním souvisejícímu společenskému postavení schopna v korupčním prostředí mongolského státu zásadním způsobem fakticky řídit postup příslušných mongolských státních orgánů, zejm. orgánů policejních složek. Pronásledování stěžovatelů, byť v konečném důsledku realizované fyzickou osobou, je tak státními orgány v jejich zemi původu trpěno a dokonce i nepřímo podporováno. Do země původu se stěžovatelé nemohou vrátit, neboť by jim zde hrozilo nebezpečí pronásledování ze strany státních orgánů zkorumpovaných bývalým manželem stěžovatelky b), čímž je v případě stěžovatelů dána rovněž překážka vycestování podle ust. § 91 zákona o azylu. Stěžovatelé proto navrhuji Nejvyššímu správnímu soudu, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto k dalšímu řízení. Současně stěžovatelé navrhli, aby byl jejich kasačním stížnostem přiznán odkladný účinek.

Správní orgán ve svém vyjádření ze dne 15. 3. 2005 popírá oprávněnost námitek kasační stížností vznesených. Má za to, že jak rozhodnutí ve věci azylu, tak i rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě byly vydány v souladu s právními předpisy. Ani problémy se soukromými osobami, ani snaha o legalizaci pobytu na území ČR nejsou důvody azylově relevantní. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil tyto pro posouzení věci rozhodné skutečnosti: Žádost o udělení azylu na území České republiky podali stěžovatelé dne 6. 7. 2004, pohovor k žádosti byl proveden dne 22. 7. 2004 v P. s. V.L. na žádost stěžovatelů v jazyce mongolském za přítomnosti tlumočnicka. Stěžovatelé přicestovali do České republiky v červenci 2003 na turistické vízum, po jeho vypršení zde pobývali nelegálně. Z důvodu další legalizace pobytu se rozhodli zažádat o azyl. Do ČR přicestovali po vleklých problémech s bývalým manželem stěžovatelky b), který jim komplikoval život v zemi původu tím, že je obtěžoval, žádal po nich peníze či alkohol; nedali-li mu je, žádal vydání své dcery [stěžovatelky c)]. Stěžovatele a) fyzicky napadl. Toto stěžovatel a) nahlásil na policii. Policie útočnicka zadržela, dle výpovědi stěžovatelky b) jej na den uvěznila, a uložila mu pokutu. Po propuštění se však problémy opakovaly, tyto již na policii stěžovatelé nehlásili. Situaci se rozhodli řešit odchodem z Mongolska do České republiky, kde chtějí v klidu žít, pracovat, resp. studovat. Se státními orgány, soudy či policií v Mongolsku nikdy žádné potíže neměli.

Ve spisech jsou založeny zprávy Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu dodržování lidských práv v Mongolsku za rok 2003 a informace ministerstva zahraničních věcí ČR ze dne 16. 6. 2004, č. j. 121830/2004-LP.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že tato není důvodná.

Stěžovatelé odůvodňují svou kasační stížnost tím, že bývalý manžel stěžovatelky b) patří k sociální skupině, která je díky svému ekonomickému a s ním souvisejícímu společenskému postavení schopna v korupčním prostředí mongolského státu zásadním způsobem fakticky řídit postup příslušných mongolských státních orgánů, zejm. orgánů policejních složek. Pronásledování stěžovatelů je tak státními orgány v jejich zemi původu trpěno, ba dokonce i nepřímo podporováno. Krajský soud v Ostravě proto nesprávně posoudil aplikaci § 12 zákona o azylu žalovaným, když důvody podle citovaného ustanovení zákona o azylu jsou v případě stěžovatelů zřejmě dány. Uvedené skutečnosti posoudil Nejvyšší správní soud jako nejen v přímém rozporu s tím, co stěžovatelé v průběhu azylového řízení uvedli [žádá-li bývalý manžel stěžovatelky b) tuto o peníze či alkohol, nenapovídá to nic o nadstandardnosti jeho ekonomického postavení v zemi; stěžovatelé jakékoli problémy se státními orgány výslovně popřeli], jakož i s obsahem přiložených zpráv Ministerstva zahraničních věcí USA, jedná se též o skutečnosti, které stěžovatelé uvádějí v kasační stížnosti poprvé a uplatňují je tak poté, co bylo vydáno napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s. K těmto skutečnostem však Nejvyšší správní soud nepřihlíží.

Výše uvedené pak platí i o námitce nesprávného posouzení otázky překážky vycestování soudem. Tvrzení o korupci mongolských státních orgánů bývalým manželem stěžovatelky b) je zde uplatněno poprvé od počátku řízení před správním orgánem, a jedná se tudíž rovněž o skutečnost, k níž Nejvyšší správní soud ze zákona nepřihlíží.

Ze shora uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě netrpí vadou podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

S přihlédnutím k ust. § 78b odst. 1 zákona o azylu, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti.

Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

č. j. 3 Azs 122/2005 – 68
3 Azs 123/2005
3 Azs 124/2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu